HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

26 ianuarie 2017 *

„Recurs — Concurență — Înțelegeri — Piețele belgiană, germană, franceză, italiană, neerlandeză și austriacă ale produselor și accesoriilor pentru baie — Coordonarea prețurilor de vânzare și schimbul de informații comerciale sensibile — Regulamentul (CE) nr. 1/2003 — Articolul 23 alineatul (2) — Plafon de 10 % din cifra de afaceri — Obligația de motivare — Protecția încrederii legitime”

În cauza C-611/13 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 26 noiembrie 2013,

Hansa Metallwerke AG, cu sediul în Stuttgart (Germania),

Hansa Nederland BV, cu sediul în Nijkerk (Țările de Jos),

Hansa Italiana Srl, cu sediul în Castelnuovo del Garda (Italia),

Hansa Belgium, cu sediul în Asse (Belgia),

Hansa Austria GmbH, cu sediul în Salzburg (Austria),

reprezentate de S. Cappellari, de H.-J. Hellmann și de C. Malz, Rechtsanwälte,

recurente,

celelalte părți din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de L. Malferrari și de R. Sauer, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

Consiliul Uniunii Europene,

intervenient în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, doamna M. Berger și domnii E. Levits, S. Rodin (raportor) și F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul M. Wathelet,

* * Limba de procedură: germana.

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 10 septembrie 2015,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium și Hansa Austria GmbH solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 16 septembrie 2013, Hansa Metallwerke și alții/Comisia (T-375/10, nepublicată, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2013:475), prin care acesta le-a respins acțiunea având ca obiect anularea în parte a Deciziei C(2010) 4185 final a Comisiei din 23 iunie 2010 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39092 – Produse și accesorii pentru baie) (denumită în continuare „decizia în litigiu”) și, cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului amenzii aplicate recurentelor prin această decizie.

Cadrul juridic

Regulamentul (CE) nr. 1/2003

2 Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [81] și [82 CE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167) prevede la articolul 23 alineatele (2) și (3):

„(2) Comisia poate aplica, prin decizie, amenzi asupra întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi atunci când, în mod intenționat sau din neglijență, acestea:

(a) încalcă articolul [81] sau articolul [82 CE] […]

[…]

Pentru fiecare întreprindere și asociație de întreprinderi care participă la încălcarea normelor, amenda nu depășește 10 % din cifra de afaceri totală din exercițiul financiar precedent.

[…]

(3) La stabilirea valorii amenzii, se iau în considerare atât gravitatea, cât și durata încălcării.”

Orientările din 2006

3 Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare „Orientările din 2006”) arată la punctul 2 că, în ceea ce privește stabilirea amenzilor, „Comisia trebuie să țină seama de durata și gravitatea încălcării” și că „amenda aplicată nu trebuie să depășească limitele indicate la articolul 23 alineatul (2) al doilea și al treilea paragraf din [Regulamentul nr. 1/2003]”.

4 Punctul 37 din Orientările din 2006 prevede:

„Cu toate că prezentele orientări prezintă metodologia generală de stabilire a amenzilor, particularitățile unei cauze date sau necesitatea de a atinge un nivel disuasiv într-o anumită cauză pot justifica abaterea Comisiei de la această metodologie sau de la limitele fixate la punctul 21.”

Istoricul litigiului și decizia în litigiu

5 Istoricul litigiului a fost descris la punctele 1-34 din hotărârea atacată și poate fi rezumat după cum urmează.

6 Recurentele sunt fabricanți de robinete.

7 La 15 iulie 2004, Masco Corp. și filialele sale, printre care Hansgrohe AG, care produce robinete, și Hüppe GmbH, care produce cabine de duș, au informat Comisia despre existența unei înțelegeri în sectorul produselor și accesoriilor pentru baie și au solicitat să beneficieze de imunitate la amenzi în temeiul Comunicării Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea din 2002 privind cooperarea”) sau, cu titlu subsidiar, de o reducere a cuantumului amenzilor care puteau fi pronunțate împotriva acestora.

8 La 9 și la 10 noiembrie 2004, Comisia a efectuat inspecții inopinate în incintele mai multor societăți și asociații naționale profesionale care își desfășurau activitatea în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie. După ce, în intervalul 15 noiembrie 2005-16 mai 2006, a adresat solicitări de informații societăților și asociațiilor menționate, inclusiv recurentelor, la 26 martie 2007 Comisia a adoptat o comunicare privind obiecțiunile, care le-a fost de asemenea notificată acestora.

9 În urma unei audieri desfășurate între 12 și 14 noiembrie 2007, a transmiterii, la 9 iulie 2009, a unei scrisori de prezentare a faptelor și a unor cereri de informații suplimentare adresate ulterior în special recurentelor, Comisia a adoptat la 23 iunie 2010 decizia în litigiu, prin care a constatat existența unei încălcări a articolului 101 alineatul (1) TFUE și a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3, Ediție specială, vol. 11/53, p. 4), în sectorul produselor și accesoriilor pentru baie. Această încălcare, la care ar fi participat 17 întreprinderi, s-ar fi desfășurat în diferite perioade cuprinse între 16 octombrie 1992 și 9 noiembrie 2004 și ar fi luat forma unui ansamblu de acorduri anticoncurențiale sau de practici concertate pe teritoriile belgian, german, francez, italian, neerlandez și austriac. Produsele vizate de înțelegere ar fi produsele și accesoriile pentru baie care aparțin uneia dintre cele trei subgrupe de produse care urmează: robinete, cabine de duș și accesorii pentru acestea, precum și produse ceramice.

10 În ceea ce privește participarea recurentelor la încălcarea constatată, în primul rând, Comisia a arătat că, deși fuseseră în principal fabricanți de robinete pe durata încălcării, acestea cunoscuseră totuși diferitele game de produse care făceau obiectul încălcării, ținând seama de participarea lor la reuniunile coluzive ale diverselor organisme de coordonare în care erau membre. În al doilea rând, în ceea ce privește sfera geografică a înțelegerii, Comisia a considerat că recurentele participaseră la reuniuni în cinci dintre cele șase state membre în care a fost constatată încălcarea până în anul 2002, și anume în Belgia, în Germania, în Italia, în Țările de Jos și în Austria. În ceea ce privește Franța, Comisia a recunoscut că, în pofida existenței unei încălcări începând din anul 2002, recurentele au încetat să participe la asociația națională profesională în cauză în cursul acelui an. Cu toate acestea, ținând seama de mai multe informații și elemente de probă, ea a considerat că recurentele ar fi putut în mod rezonabil avea îndoieli că practicile anticoncurențiale care caracterizau încălcarea constatată produceau efecte pe teritoriul francez. Prin urmare, Comisia a concluzionat că recurentele nu puteau ignora întinderea generală și principalele caracteristici ale încălcării în cauză.

11 Pentru aceste motive, la articolul 2 primul paragraf punctul 5 din decizia în litigiu, Comisia a aplicat recurentelor amenzi în cuantum total de 14 758 220 de euro.

12 Pentru calcularea acestor amenzi, Comisia s-a întemeiat pe Orientările din 2006.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 septembrie 2010, recurentele au formulat o acțiune în anulare la Tribunal împotriva deciziei în litigiu, invocând șase motive. Primul motiv era întemeiat pe o eroare de drept și de apreciere în ceea ce privește cuantumul maxim al amenzii aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1/2003, al doilea, pe o încălcare a principiului protecției încrederii legitime, al treilea, pe o încălcare a articolului 23 alineatul (2) din acest regulament coroborat cu Comunicarea din 2002 privind cooperarea, rezultată din eroarea săvârșită la calcularea cuantumului amenzii, al patrulea, pe o încălcare a principiului neretroactivității, al cincilea, pe o încălcare a principiului legalității pedepselor care ar rezulta din articolul 23 alineatul (2) din regulamentul menționat și, al șaselea, pe o încălcare a principiilor legalității acțiunii administrative și securității juridice.

14 Cu titlu subsidiar, recurentele solicitau reducerea cuantumului amenzii aplicate.

15 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate.

Concluziile părților

16 Recurentele solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— anularea deciziei în litigiu în măsura în care le privește pe recurente;

— cu titlu subsidiar, reducerea cuantumului amenzii;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și

— cu titlu încă mai subsidiar, anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului.

17 Comisia solicită Curții:

— respingerea recursului;

— cu titlu subsidiar, în cazul anulării în parte a hotărârii, respingerea acțiunii și

— obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

18 În susținerea recursului, recurentele invocă trei motive. Primul motiv este întemeiat pe faptul că Tribunalul a încălcat principiul individualizării pedepselor și a sancțiunilor. Al doilea motiv este întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare. Al treilea motiv se întemeiază pe o încălcare a principiului protecției încrederii legitime.

Cu privire la primul motiv, referitor la încălcarea principiului individualizării pedepselor

Argumentația părților

19 Prin intermediul primului motiv, recurentele susțin că Tribunalul a încălcat, în special la punctul 87 din hotărârea atacată, principiul individualizării pedepselor.

20 Astfel, în decizia în litigiu, Comisia ar fi săvârșit o eroare de drept în exercitarea competenței care i-a fost conferită, prin articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, pentru stabilirea cuantumului amenzilor atunci când a aplicat Orientările din 2006 pentru a stabili valoarea amenzii care a fost aplicată recurentelor.

21 Or, metoda generală de calcul definită de aceste orientări ar conduce, într-o situație precum cea în discuție, la depășirea regulată a plafonului de 10 % prevăzut la articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, în special pentru întreprinderile „monoprodus" nediversificate. Aplicarea acestei metode ar duce, așadar, la neluarea în considerare în mod corespunzător a criteriilor privind durata și gravitatea încălcărilor săvârșite de întreprinderi, la care face referire articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003. Astfel, aplicarea orientărilor menționate ar aduce atingere principiului individualizării pedepselor chiar mai mult decât aplicarea Liniilor directoare privind metoda de stabilire a amenzilor aplicate în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 și al articolului 65 alineatul (5) [CO] (JO 1998, C 9, p. 3, Ediție specială, 08/vol. 3, p. 69, denumite în continuare „Liniile directoare din 1998").

22 Recurentele susțin că, în temeiul articolului 31 din Regulamentul nr. 1/2003, Tribunalul dispune de o competență de fond care îi permite, printre altele, să substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere și, astfel, să elimine, să reducă sau să majoreze amenda aplicată de aceasta din urmă. În plus, din Hotărârea din 16 iunie 2011, Putters International/Comisia (T-211/08, EU:T:2011:289), precum și din Decizia Comisiei din 28 martie 2012 privind o procedură întemeiată pe articolul 101 din TFUE (1) și pe articolul 53 din Acordul privind SEE (Cazul COMP/39.452 – Armături pentru ferestre și ferestre-uși) (denumită în continuare „Decizia din 28 martie 2012") ar reieși că, atunci când Comisia a săvârșit o eroare în exercitarea competenței sale de stabilire a cuantumului amenzii, Tribunalul ar fi el însuși obligat, în cadrul competenței sale de fond, să efectueze o evaluare autonomă a amenzii, întemeiată pe împrejurările specifice ale speței.

23 Or, la punctul 87 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi omis să realizeze o astfel de apreciere și s-ar fi limitat să facă trimitere, în mod eronat, la jurisprudența referitoare la compatibilitatea Liniilor directoare din 1998 cu principiul individualizării pedepselor, considerând că aceasta era valabilă, în mod identic, și în ceea ce privește aplicarea Orientărilor din 2006.

24 Comisia consideră că acest motiv este inadmisibil și, în orice caz, nefondat.

Aprecierea Curții

25 Prin intermediul primului motiv, recurentele impută Tribunalului în esență că ar fi încălcat, la punctul 87 din hotărârea atacată, dreptul Uniunii și în special principiul individualizării pedepselor prin faptul că a omis să efectueze o evaluare autonomă a amenzii și a considerat că plafonul de 10 % din cifra de afaceri prevăzut la articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și jurisprudența Curții referitoare la acest plafon, elaborată în cadrul Liniilor directoare din 1998, se aplicau pentru stabilirea amenzilor impuse sub imperiul Orientărilor din 2006, Astfel, Tribunalul ar fi ignorat că aplicarea acestor orientări are ca efect, pe de o parte, faptul că gravitatea și durata încălcărilor nu ar fi luate în considerare în mod suficient cu ocazia calculării amenzii și, pe de altă parte, faptul că plafonul de 10 % ar fi depășit în mod regulat în cazul întreprinderilor „monoprodus" nediversificate.

26 Trebuie constatat că, procedând astfel, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept.

27 Astfel, după cum a arătat Tribunalul în mod corect la punctul 87 din hotărârea atacată, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că faptul că, din cauza aplicării plafonului de 10 % din cifra de afaceri prevăzut la articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1/2003, anumiți factori precum gravitatea și durata încălcării nu se repercutează în mod efectiv asupra cuantumului amenzii aplicate nu este decât o simplă consecință a aplicării acestei limite superioare la cuantumul final (a se vedea printre altele Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctul 279, precum și Hotărârea din 12 iulie 2012, Cetarsa/Comisia, C-181/11 P, nepublicată, EU:C:2012:455, punctul 81).

28 Astfel, limita superioară menționată vizează evitarea aplicării unor amenzi pe care se poate prevedea că întreprinderile, având în vedere dimensiunea lor, determinată de cifra lor de afaceri globală, chiar și în mod aproximativ și imperfect, nu vor fi în măsură să le plătească (Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctul 280, precum și Hotărârea din 12 iulie 2012, Cetarsa/Comisia, C-181/11 P, nepublicată, EU:C:2012:455, punctul 82).

29 Așadar, este vorba despre o limită, uniform aplicabilă tuturor întreprinderilor și stabilită în funcție de dimensiunea fiecăreia dintre acestea, care urmărește evitarea unor amenzi având un nivel excesiv și disproporționat. Astfel, aceeași limită superioară are un obiectiv distinct și autonom în raport cu cel al criteriilor gravității și duratei încălcării (Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctele 281 și 282, precum și Hotărârea din 12 iulie 2012, Cetarsa/Comisia, C-181/11 P, nepublicată, EU:C:2012:455, punctul 83).

30 Rezultă de aici că atât argumentele întemeiate pe luarea în considerare în mod insuficient a gravității și duratei încălcării, din cauza aplicării limitei maxime prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, cât și cele întemeiate pe faptul că limita menționată, potrivit Orientărilor din 2006 și contrar efectelor produse sub imperiul Liniilor directoare din 1998, ar fi depășită în mod regulat în cazul întreprinderilor „monoprodus” nediversificate trebuie să fie respinse ca nefondate.

31 Astfel, chiar presupunând că, cu ocazia calculării amenzilor care vor fi pronunțate împotriva întreprinderilor care oferă puține produse, cuantumurile intermediare depășesc mai frecvent limita maximă prevăzută la articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 atunci când se face aplicarea Orientărilor din 2006 de către Comisie decât sub imperiul Liniilor directoare din 1998, o asemenea împrejurare nu poate repune în discuție legalitatea aplicării acestei limite la care a făcut referire Curtea, în ceea ce privește amenzile pronunțate atât sub imperiul orientărilor, cât și al liniilor directoare.

32 Prin urmare, nu se poate imputa Tribunalului că, la punctul 87 din hotărârea atacată, a confirmat aprecierea făcută de Comisie cu privire la cuantumul amenzii aplicate recurentelor, care era întemeiată pe Orientările din 2006, fără a face o evaluare autonomă a acestei amenzi.

33 Rezultă din considerațiile de mai sus că primul motiv de recurs trebuie să fie respins.

Cu privire la al doilea motiv, referitor la obligația de motivare

Argumentația părților

34 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurentele susțin că argumentele Tribunalului referitoare la principiul individualizării pedepselor sunt afectate de un viciu de motivare. Deși, la punctul 80 și următoarele și în special la punctul 87 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat anumite

argumente ale recurentelor referitoare la acest aspect, el nu le-ar fi amintit pe cele întemeiate pe Hotărârea din 16 iunie 2011, Putters International/Comisia (T-211/08, EU:T:2011:289), și mai ales pe considerațiile care figurează la punctul 75 din această hotărâre, în pofida importanței date de recurente acestor din urmă argumente. De asemenea, hotărârea atacată nu s-ar referi la motivele pertinente din Decizia din 28 martie 2012, prin urmare, Tribunalul nu s-ar fi pronunțat asupra acestor puncte.

35 Comisia răspunde că Tribunalul era obligat numai să detalieze motivele esențiale ale deciziei sale, iar nu să facă referire la un *obiter dictum* al unei anumite hotărâri sau al unei decizii ulterioare a Comisiei.

Aprecierea Curții

36 Trebuie amintit că, în conformitate cu o jurisprudență constantă a Curții, obligația de motivare ce revine Tribunalului nu impune acestuia să realizeze o expunere care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate raționamentele formulate de părțile în litigiu, astfel încât motivarea poate fi implicită, cu condiția să permită persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care Tribunalul nu a admis argumentele acestora, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul (a se vedea în acest sens printre altele Hotărârea din 7 ianuarie 2004, Aalborg Portland și alții/Comisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P și C-219/00 P, EU:C:2004:6, punctul 372, precum și Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, EU:C:2008:476, punctul 96).

37 În special, obligația de a-și motiva hotărârile nu se poate extinde, în principiu, până la a-i impune Tribunalului să justifice soluția reținută într-o cauză în raport cu cea reținută în altă cauză determinată cu care a fost sesizat sau, cu atât mai puțin, în raport cu o decizie adoptată de Comisie într-un alt caz (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2013, Team Relocations și alții/Comisia, C-444/11 P, EU:C:2013:464, punctul 66, precum și Ordonanța din 4 septembrie 2014, Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones/OAPI, C-509/13 P, nepublicată, EU:C:2014:2173, punctul 51).

38 În consecință, din moment ce, în hotărârea atacată, Tribunalul a expus cu claritate motivele pentru care respingea argumentația recurentelor întemeiată pe încălcarea principiului individualizării pedepselor, trebuie să se respingă al doilea motiv ca fiind nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, referitor la încălcarea principiului protecției încrederii legitime

Argumentația părților

39 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurentele invocă o încălcare a principiului protecției încrederii legitime.

40 În această privință, recurentele susțin printre altele că, după cum reiese din cuprinsul punctului 104 din hotărârea atacată, este cert că Comisia a încălcat în mai multe rânduri normele procedurale atunci când a comunicat altor întreprinderi secrete de afaceri care le privesc. Or, la punctele 102-119 din această hotărâre, Tribunalul ar fi apreciat în mod foarte formal respectarea de către Comisie a principiului protecției încrederii legitime, ignorând caracterul esențial al încrederii acordate de recurente serviciilor Comisiei în cadrul punerii în aplicare a Comunicării din 2002 privind cooperarea.

41 Întreprinderile care cooperează ar trebui să se poată baza pe asigurările Comisiei, atunci când acestea sunt date în mod concordant de agenți responsabili din echipa însărcinată cu examinarea cazului. Faptul de a considera, după cum a procedat Tribunalul la punctul 115 din hotărârea atacată, că

asemenea asigurări nu instituie o astfel de încredere legitimă pentru motivul că ele nu provin de la serviciul competent ar fi, potrivit recurentelor, contrar obiectivului de interes general de a sancționa încălcările și ar încălca principiul protecției încrederii legitime.

42 Potrivit Comisiei, acest motiv trebuie respins ca fiind nefondat.

Aprecierea Curții

43 Trebuie arătat că, la punctele 110-116 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat dacă Comisia a încălcat principiul protecției încrederii legitime prin faptul că nu a acordat recurentelor o reducere a cuantumului amenzii care le-a fost aplicată.

44 În această privință, la punctul 111 din hotărârea atacată, Tribunalul a subliniat în mod întemeiat că dintr-o jurisprudență constantă a Curții reiese că dreptul de a invoca protecția încrederii legitime presupune întrunirea a trei condiții cumulative, printre care se numără și cea potrivit căreia trebuie să fi fost furnizate asigurări precise, necondiționate și concordante de către administrația Uniunii Europene [a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2007, AER/Karatzoglou, C-213/06 P, EU:C:2007:453, punctul 33, și Hotărârea din 16 decembrie 2008, Masdar (UK)/Comisia, C-47/07 P, EU:C:2008:726, punctul 81]. Ulterior, la punctele 113-116 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că aceste trei condiții nu erau întrunite în speță.

45 Or, întrucât argumentația prezentată de recurente vizează în special punctul 115 din hotărârea atacată, referitor la lipsa autorizării agenților sau a serviciilor în cauză ale Comisiei pentru a formula astfel de asigurări, este suficient să se constate că punctul menționat prezintă, în orice caz, un caracter neesențial și că această argumentație nu poate conduce, așadar, la anularea hotărârii atacate.

46 Prin urmare, al treilea motiv trebuie respins ca inoperant.

47 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de recurente nu a fost admis, se impune respingerea recursului în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

48 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

49 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât recurentele au căzut în pretenții, iar Comisia a solicitat obligarea lor la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentului recurs.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium și Hansa Austria GmbH la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături